

การเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านและการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนที่ใช้เนื้อหาที่จัดแสดงในพิพิธภัณฑ์หุ่นขี้ผึ้งของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนวัดนางสาว (ถาวรราษฎร์บำรุง) สมุทรสาคร

A Comparison of reading and speaking abilities of Matthayomsuksa of Watnangsao (Thavornratbamrung) school, Samut Sakhon by using CALL lessons based on selected contents in Wax Museum

อุทัยวรรณ สมบูรณ์พูลเพิ่ม*
Uthaiwan Somboonpulperm*
มหาวิทยาลัยศิลปากร*
Silpakorn University*

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านของนักเรียนก่อนและหลังการใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการพูดของนักเรียนก่อนและหลังการใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน และเพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน กลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560 โรงเรียนวัดนางสาว (ถาวรราษฎร์บำรุง) สมุทรสาคร จำนวน 30 คนที่ได้จากการเลือกห้องเรียนแบบเจาะจง จากประชากรทั้งหมด 106 คน ใช้วิธีการทดลอง โดยให้นักเรียนเรียนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น จำนวน 8 บท ใช้เวลา 2 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 4 วัน วันละ 1 ชั่วโมง รวมทั้งสิ้น 8 ชั่วโมงเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย 1) บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนเพื่อเสริมสร้างทักษะการอ่านโดยใช้เนื้อหาที่จัดแสดงในพิพิธภัณฑ์หุ่นขี้ผึ้งจำนวน 8 บท 2) แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษก่อนและหลังการใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน 3) แบบทดสอบวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังการใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน 4) แบบสอบถามความคิดเห็นต่อบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน การวิเคราะห์ข้อมูลใช้ t-test แบบจับคู่ เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่าน

และการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนและหลังการใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนการอ่านที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น และใช้ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ในการหาค่าระดับความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนผลการวิจัยพบว่า 1) ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษโดยใช้เนื้อหาที่จัดแสดงในพิพธิภัณฑ์หุ่นขี้ผึ้งของนักเรียนหลังการเรียนรู้ด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนสูงกว่าก่อนการเรียนรู้ด้วยบทเรียนช่วยสอนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 2) ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เนื้อหาที่จัดแสดงในพิพธิภัณฑ์หุ่นขี้ผึ้งของนักเรียนหลังการเรียนรู้ด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนสูงกว่าก่อนการเรียนรู้ด้วยบทเรียนช่วยสอนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 3) นักเรียนมีความคิดเห็นที่ดีมากต่อบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

คำสำคัญ: ความสามารถในการอ่าน, ความสามารถในการพูด, พิพธิภัณฑ์หุ่นขี้ผึ้ง, บทเรียนภาษาอังกฤษ

Abstract

The purposes of this research were: 1) to compare students' English reading ability before and after using the "CALL" lessons; 2) to compare students' English speaking ability before and after using the "CALL" lessons, and 3) to study students' opinions toward the "CALL" lessons. The sample, selected by a purposive sampling technique, comprises 30 Matthayomsuksa three students of Watnangsao School during the second semester of the academic year 2017. The students studied English reading through 8 units of "CALL" reading lessons. The duration of experiment research covered 8 class session over two weeks. The instruments used for gathering data consisted of 1) the "CALL" reading lessons 2) a reading proficiency test, used as a pretest and posttest 3) a speaking proficiency test, used as a pretest and posttest and 4) a questionnaire on opinions toward the "CALL" lessons. A paired-samples t-test was used to compare the students' English reading and speaking ability before and after using the "CALL" exercises. Besides, the mean and standard deviation of items were used to evaluate the students' opinions toward the eight "CALL" lessons. The results of the study were as follows: 1) The students' ability in English reading after using the "CALL" reading lessons was significantly higher than the expected criterion at the 0.01 level. 2) The students' ability in English speaking after using the "CALL" lessons was significantly higher than the expected criterion at the 0.01 level. 3) The students had a very high opinion of the "CALL" lessons.

Keyword: reading ability/speaking ability/wax Museum/ English lessons

บทนำ

การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศนั้นมีความสำคัญอย่างยิ่งดังที่กระทรวงศึกษาธิการ (2551:1) ได้กล่าวถึงความสำคัญไว้ว่า ภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสาร การศึกษาแสวงหาความรู้และการประกอบอาชีพ การเรียนรู้ภาษาอังกฤษจึงมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งในชีวิตประจำวันและการสอนภาษาอังกฤษโดยเน้นเนื้อหาสาระที่นักเรียนมีภูมิหลังความรู้ จะช่วยให้การรับรู้ทางภาษามีประสิทธิภาพมากขึ้น Steffensen (1988) ได้เสนอว่า การเลือกเนื้อเรื่องที่ใช้ในการเรียนการสอนควรเป็นเรื่องเกี่ยวข้องกับสอดคล้องกับความรู้และประสบการณ์ทางวัฒนธรรมของผู้เรียน ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ภาษาได้โดยการเชื่อมโยงประสบการณ์ที่ตนมีอยู่เดิมกับภาษาต่างประเทศที่ใช้สื่อความ

แนวทางในการจัดการเรียนการสอนในปัจจุบัน ครูผู้สอนควรปรับปรุงหลักสูตรให้มีความสอดคล้องกับสภาพสังคมและชุมชน เพื่อให้ผู้เรียนจะได้สามารถนำภาษาไปใช้ได้จริงอันจะนำไปสู่การตระหนักถึงความสำคัญของภาษาอังกฤษและในขณะเดียวกันก็มีความรักและภูมิใจในท้องถิ่นของตน แนวคิดดังกล่าวสอดคล้องกับพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ 2542 ที่กำหนดให้มีการกระจายอำนาจการจัดการศึกษาสู่ท้องถิ่น และยังกำหนดไว้ชัดเจนในมาตรา 27 วรรค 2 ว่าให้สถานศึกษาขั้นพื้นฐานจัดทำหลักสูตรที่เกี่ยวข้องสอดคล้องกับสภาพปัญหาและความต้องการของชุมชนสังคมในท้องถิ่นตลอดจนเรียนรู้เรื่องภูมิปัญญาท้องถิ่น เพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จักท้องถิ่นของตนมากขึ้น ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษจึงจำเป็นที่จะต้องจัดเนื้อหาบทเรียนและกิจกรรมทางการเรียนให้สอดคล้องกับเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับวิถีชีวิต ความเป็นอยู่ วัฒนธรรมพื้นบ้าน

ธรรมชาติ ตลอดจนภูมิปัญญาท้องถิ่นให้ผู้เรียนได้เรียน เพื่อให้รู้สึกรู้ว่าเป็นการเรียนอย่างมีความหมาย ซึ่งจะเป็นการกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความสนใจและเป็นแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ อีกทั้งยังเป็นการปลูกฝัง ความตระหนักในคุณค่าของท้องถิ่นและ เป็นแนวทางในการถ่ายทอดวัฒนธรรมไทยไปสู่สังคมโลก ในแนวคิดนี้ ทฤษฎีโครงสร้างความรู้ (Schema theory) มีความเชื่อว่า ความรู้ของคนเราจะได้รับการรวบรวมเป็นหน่วยๆ เรียกว่า โครงสร้างความรู้ (Schemata) ซึ่งเป็นหน่วยความรู้ที่ได้รับการเรียบเรียงขึ้นจากความรู้ที่เราเกี่ยวข้องกับผู้คน สิ่งของ สถานที่ เหตุการณ์ กระบวนการ โมโนมิติ และสิ่งต่างๆ ที่เป็นพื้นฐานให้เกิดการเรียนรู้ (Rumelhart, 1984) ซึ่ง Piaget (1970) เสนอว่าความเติบโตทางสติปัญญาเกิดขึ้นเมื่อผู้เรียนจัดจำแนกจำพวกทางด้านความคิดหรือโครงสร้างความรู้ ซึ่งประกอบไปด้วยมิติเกี่ยวกับสิ่งของและเหตุการณ์ที่มีคุณลักษณะทั่วไปหรือคุณลักษณะเฉพาะบางประการร่วมกัน เมื่อคนเรามีประสบการณ์เกี่ยวกับสิ่งใหม่หรือสิ่งที่เราไม่คุ้นเคย จะเกิดการเปรียบเทียบกับสิ่งที่ได้จัดจำพวกไว้แล้ว ถ้ามีลักษณะผสมกลมกลืนกัน ก็จะเพิ่มความรู้ใหม่เข้ากับโครงสร้างที่มีอยู่เดิม (Assimilation) แต่ถ้าข้อมูลใหม่นั้นไม่อยู่ในลักษณะความรู้ที่มีอยู่แล้ว ก็เกิดการปรับความรู้ด้วยการสร้างโครงสร้างความรู้ขึ้นใหม่หรือเปลี่ยนโครงสร้างความรู้เก่าด้วยความรู้ใหม่ (Accommodation) โดยวิธีการนี้โครงสร้างความรู้ที่จัดตั้งขึ้นจะมีลักษณะซับซ้อนมากขึ้น

ผู้วิจัยในฐานะที่เป็นครูผู้สอนในระดับมัธยมศึกษา โรงเรียนวัดนางสาว (ถาวรราษฎร์บำรุง) ได้เห็นปัญหาในการอ่านของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ว่านักเรียนไม่มีนิสัยรักการอ่านเท่าที่ควร และคะแนนสอบการอ่านของนักเรียนโดยส่วนใหญ่อยู่ในระดับต่ำ ซึ่งจากการสอบถามนักเรียนพบว่า นักเรียน

เกิดความเบื่อหน่ายและไม่ชอบอ่านหนังสือภาษาอังกฤษ เพราะรู้สึกว่าเนื้อหาที่อ่านยากไม่คุ้นเคย ไม่สามารถแปลได้ อีกทั้งเป็นเรื่องที่นักเรียนไม่ชอบ โดยผู้วิจัยได้สังเกตและสอบถามนักเรียนบางคนถึงเนื้อเรื่องและประเภทของหนังสือที่นักเรียนพึงพอใจและอยากให้ครูนำมาสอนอ่านในชั้นเรียน ผลจากการสอบถามนักเรียนทุกคนชอบอ่านเนื้อเรื่องที่มีคำศัพท์ง่ายๆ มีภาพประกอบ และเรื่องที่นักเรียนส่วนใหญ่ต้องการให้นำมาเป็นบทอ่านในชั้นเรียนก็คือ เนื้อเรื่องในท้องถิ่นนั่นเอง

จากปัญหาข้างต้น ผู้วิจัยมีความตั้งใจที่จะแก้ปัญหการอ่านของนักเรียนและเห็นถึงประโยชน์ของคอมพิวเตอร์ช่วยสอนที่ได้กล่าวมาแล้ว ผู้วิจัยมีความประสงค์ในที่จะทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนาบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนโดยใช้เนื้อหาที่จัดแสดงในพิพิธภัณฑ์หุ่นขี้ผึ้ง เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านและการพูดสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนวัดนางสาว (ถาวรราษฎร์บำรุง) เนื่องจากสอดคล้องกับวัตถุประสงค์และหลักสูตรการเรียนรู้อยู่ของระดับชั้น ซึ่งจะส่งผลให้การเรียนการสอนมีการพัฒนามากยิ่งขึ้น และยังส่งเสริมคุณภาพของผู้เรียนอีกทางหนึ่งด้วย

วัตถุประสงค์ในการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนและหลังการเรียนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนโดยใช้เนื้อหาที่จัดแสดงในพิพิธภัณฑ์หุ่นขี้ผึ้ง
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนและหลังการเรียนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนโดยใช้เนื้อหาที่จัดแสดงในพิพิธภัณฑ์หุ่นขี้ผึ้ง
3. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีต่อบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนโดยใช้เนื้อหาที่จัดแสดงในพิพิธภัณฑ์หุ่นขี้ผึ้ง

ปัญหาในการวิจัย

1. นักเรียนมีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษสูงขึ้นหลังได้รับการสอนโดยใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนโดยใช้เนื้อหาที่จัดแสดงในพิพิธภัณฑ์หุ่นขี้ผึ้งหรือไม่
2. นักเรียนมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษสูงขึ้นหลังได้รับการสอนโดยใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนโดยใช้เนื้อหาที่จัดแสดงในพิพิธภัณฑ์หุ่นขี้ผึ้งหรือไม่
3. นักเรียนมีความคิดเห็นอย่างไรต่อบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนโดยใช้เนื้อหาที่จัดแสดงในพิพิธภัณฑ์หุ่นขี้ผึ้งที่สร้างขึ้น

สมมติฐานการวิจัย

1. นักเรียนมีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษสูงขึ้นหลังได้รับการสอนโดยใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนโดยใช้เนื้อหาที่จัดแสดงในพิพิธภัณฑ์หุ่นขี้ผึ้ง
2. นักเรียนมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษสูงขึ้นหลังได้รับการสอนโดยใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนโดยใช้เนื้อหาที่จัดแสดงในพิพิธภัณฑ์หุ่นขี้ผึ้ง
3. นักเรียนมีความคิดเห็นที่ดีต่อบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนโดยใช้เนื้อหาที่จัดแสดงในพิพิธภัณฑ์หุ่นขี้ผึ้ง

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนวัดนางสาว (ถาวรราษฎร์บำรุง) สมุทรสาครที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560 จำนวน 4 ห้องเรียน รวมทั้งสิ้น 106 คน ซึ่งจัดห้องเรียนตามกลุ่มการสอนดังนี้ ห้อง 1

กลุ่มการเรียนรู้ วิทยาศาสตร์ - คณิตศาสตร์ ห้อง 2
กลุ่มการเรียนรู้ คณิตศาสตร์ - ภาษาอังกฤษ ห้อง 3
กลุ่มการเรียนรู้ ภาษาไทย-สังคม ห้อง 4 กลุ่มการเรียนรู้ อาชีพ
กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนวัดนางสาว (ถาวรราษฎร์
บำรุง) สมุทรสาคร ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปี
การศึกษา 2560 จำนวน 1 ห้องเรียน ได้มาโดยวิธีการ
เลือกห้องเรียนแบบเจาะจง โดยเลือกนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/2 ที่เรียนในกลุ่มการเรียนรู้คณิตศาสตร์
- ภาษาอังกฤษ ซึ่งพิจารณาจากกลุ่มการเรียนรู้

2. ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรต้น คือ บทเรียนคอมพิวเตอร์
ช่วยสอนภาษาอังกฤษโดยใช้เนื้อหาที่จัดแสดง
ในพิพิธภัณฑ์หุ่นขี้ผึ้ง

ตัวแปรตาม ได้แก่

1. คะแนนความสามารถในการอ่านและ
การพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน

2. ความคิดเห็นของนักเรียนชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนวัดนางสาว (ถาวรราษฎร์
บำรุง) ที่มีต่อบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนโดยใช้
เนื้อหาที่จัดแสดงในพิพิธภัณฑ์หุ่นขี้ผึ้ง

การดำเนินการทดลอง

ผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการทดลองด้วยตนเองกับ
กลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน ในภาคเรียนที่ 2
ปีการศึกษา 2560 โดยทำการปฐมนิเทศกลุ่มตัวอย่าง
และอธิบายวิธีการใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน
อย่างละเอียด การวิจัยครั้งนี้ ใช้การทดลองจำนวน
2 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 4 วัน วันละ 1 ชั่วโมง โดยก่อน
เริ่มบทเรียนผู้วิจัยได้ให้กลุ่มตัวอย่างทำแบบทดสอบวัด

ความสามารถในการอ่าน-พูดก่อนเรียน ซึ่งเป็นข้อสอบ
2 ฉบับ ฉบับที่ 1 แบบทดสอบวัดความสามารถในการ
อ่านภาษาอังกฤษจำนวน 40 ข้อ ใช้เวลาในการทำแบบ
ทดสอบ 60 นาที ฉบับที่ 2 แบบทดสอบวัดความสามารถ
ในการพูด จำนวน 20 ข้อ ใช้เวลาในการทำข้อสอบ 30
นาที หลังจากเรียนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน
แต่ละบท นักเรียนต้องทำแบบฝึกหัดท้ายบทเรียนทุก
ครั้งจนครบ 8 บทและทำแบบสอบถามความคิดเห็นที่มี
ต่อคอมพิวเตอร์ช่วยสอนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น และทำการวัด
ทักษะทางการพูดทางตรงด้วยการให้นักเรียนจับฉลาก
2 หัวข้อ เพื่อใช้ในการพูดหัวข้อละ 5 นาที โดยมีคุณครู
2 ท่านให้คะแนนและนำมาหาค่าเฉลี่ย หลังจากนั้นให้
นักเรียนทำแบบทดสอบวัดความสามารถการอ่านและ
การพูดหลังเรียน ซึ่งเป็นแบบทดสอบฉบับเดียวกันกับ
แบบทดสอบก่อนเรียน ใช้เวลาในการสอบเท่ากับก่อน
เรียนนำผลคะแนนไปวิเคราะห์ค่าทางสถิติโดยหา
ประสิทธิภาพของบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนสำหรับ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนวัดนางสาว (ถาวร
ราษฎร์บำรุง) เปรียบเทียบความสามารถทางการอ่าน
และการพูดโดยใช้เนื้อหาในพิพิธภัณฑ์หุ่นขี้ผึ้ง ของกลุ่ม
ตัวอย่างก่อนและหลังเรียนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์
ช่วยสอน โดยใช้สถิติ t-test แบบจับคู่ (Paired - Sam-
ples T-Test) วิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถามความ
คิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อบทเรียนคอมพิวเตอร์
ช่วยสอนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยนำค่าระดับที่ได้มาหาค่า
เฉลี่ย ($\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) แล้วนำ
ไปแปลความหมายค่าระดับตามเกณฑ์ที่กำหนด

สรุปผลการวิจัย

จากการศึกษาและวิเคราะห์ข้อมูลการวิจัยสรุปผลได้ดังนี้

1. ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างสูงขึ้น หลังจากที่ใช้เรียนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน โดยใช้เนื้อหาที่จัดแสดงในพิพธิภณท์หุ่นขี้ผึ้ง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.01

2. ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างสูงขึ้น หลังจากที่ใช้เรียนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน โดยใช้เนื้อหาที่จัดแสดงในพิพธิภณท์หุ่นขี้ผึ้ง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.01

3. กลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นอยู่ในระดับดีมากต่อบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน โดยใช้เนื้อหาที่จัดแสดงในพิพธิภณท์หุ่นขี้ผึ้งโดยมีคะแนนเฉลี่ย ($\bar{X}$) เท่ากับ 4.52 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ 0.56 สามารถสรุปแต่ละด้านได้ดังต่อไปนี้

3.1 จากความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน โดยใช้เนื้อหาในพิพธิภณท์หุ่นขี้ผึ้ง ทั้ง 3 ด้าน สามารถสรุปจุดเด่นในแต่ละด้าน ได้แก่ ภาพประกอบเนื้อเรื่องเหมาะสมกับเนื้อหา แบบฝึกหัดมีความหลากหลาย และนักเรียนเห็นประโยชน์ของบทเรียน แต่มีคะแนนต่ำใน 3 อันดับท้าย ได้แก่ เสียงประกอบบทเรียนมีความเหมาะสม เนื้อเรื่องมีความน่าสนใจ และบทเรียนช่วยพัฒนาความรู้ด้านการอ่านเพื่อความบันเทิง

การอภิปรายผลการทดลอง

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูล สามารถนำมาอภิปรายผลได้ ดังนี้

1. จากผลการวิจัยข้อที่ 1 พบว่าความสามารถในการอ่านของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างหลังการใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนสูงกว่าความสามารถในการอ่าน

ก่อนการใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ สอดคล้องกับนันทะ อ่องลายอง (2535) ทำการทดลองเปรียบเทียบการเรียนการสอนทักษะการอ่านภาษาอังกฤษกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสิรินธร จังหวัดสุรินทร์ 2 กลุ่ม คือกลุ่มควบคุมเรียนกับครูผู้สอนแบบธรรมดาในชั้นเรียน และกลุ่มทดลองเรียนโดยใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการอ่านภาษาอังกฤษของผู้เรียนที่เรียนโดยใช้โปรแกรมบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนที่สร้างขึ้น มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าผู้เรียนด้วยวิธีแบบธรรมดาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 อาจเนื่องมาจากสาเหตุดังต่อไปนี้

1.1 บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนสามารถช่วยพัฒนาความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของผู้เรียน จึงทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านที่ดีขึ้นหลังจากเรียนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน การเรียนรู้ด้วยตนเองในบรรยากาศที่ผ่อนคลาย ช่วยให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึกสนุกสนานและเกิดความสนใจในการอ่านซึ่งสอดคล้องกับ Gray (1984) กล่าวว่าความสามารถทางการอ่านนั้นขึ้นอยู่กับทักษะในการผสมผสานความคิดใหม่กับความคิดเก่าจากเรื่องที่อ่าน การรวมความคิดที่ได้รับจากเรื่องที่อ่านกับประสบการณ์เดิมของผู้อ่าน ดังที่ ศรีภูมิ อัครมาส (1998) Greenwood (1988) บรรเทา กิตติศักดิ์ (2541) กล่าวว่า การอ่านในบรรยากาศที่ผ่อนคลายทำให้ผู้เรียนสามารถอ่านซ้ำๆ โดยไม่ต้องเพ่งพินิจมาก ทำให้ผู้อ่านรู้สึกสนุกสนานเพลิดเพลินไปกับการอ่านและก่อให้เกิดการเรียนรู้ทางภาษาที่เพิ่มพูนและติดทนนาน การเรียนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนยังช่วยเพิ่มแรงจูงใจในการเรียน (กิดานันท์ มลิทอง 2536 : 198) ดังนั้นนักเรียนกลุ่มตัวอย่างจึงสามารถพัฒนาความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของตนเองได้สูงขึ้น

1.2 บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ใช้เนื้อหาในพิพิธภัณฑน์หุ่นขี้ผึ้งเป็นทักษะการอ่านซึ่งเป็นเนื้อหาในท้องถิ่นแสดงให้เห็นว่า การเลือกเนื้อหาท้องถิ่นนั้น นับว่ามีความสำคัญอย่างยิ่งที่ผู้สอนจะต้องจัดให้เหมาะสมเพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนเนื้อหาที่ตรงกับเหตุการณ์ เวลา และสถานการณ์ ซึ่งจะมีส่วนทำให้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นไปอย่างมีความหมาย และทำให้ผู้เรียนเห็นประโยชน์และคุณค่าของภาษาอังกฤษมากขึ้น อีกทั้งนักเรียนต้องอ่านเนื้อหาในพิพิธภัณฑน์หุ่นขี้ผึ้ง ถึง 8 ครั้ง ทำให้ต้องนำความรู้เดิมมาผสมผสานกับความรู้ใหม่ทุกครั้งที่ในการทำความเข้าใจเนื้อเรื่อง ซึ่งนักเรียนมีโครงสร้างความรู้ (Schemata) ทางด้านเนื้อหา (Content) และรูปแบบ (Form) เพิ่มขึ้นเป็นลำดับ ดังที่ Rumelhart ได้กล่าวถึงโครงสร้างความรู้ไว้ว่าโครงสร้างความรู้แสดงถึงความคิดรวบยอดของลำดับเหตุการณ์ต่างๆ ที่ถูกเก็บไว้ในความทรงจำสิ่งเหล่านี้ทำให้นักเรียนค่อยๆ พัฒนาศักยภาพการอ่านของตนเอง ซึ่งจากผลการวิจัยพบว่านักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการอ่านโดยใช้เนื้อหาที่จัดแสดงในพิพิธภัณฑน์หุ่นขี้ผึ้งดีขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ปัทมา มาริบุณภพ (2547) บุญพา คำวิเศษณ์ (2546) (Zimmerman 1996:352-A.) (Chen and Graves 1995:663-686) ที่พบว่าเนื้อหาท้องถิ่นช่วยทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีขึ้น

1.3 ความสามารถในการอ่านของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างหลังการใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนสูงกว่าก่อนการใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน ทั้งนี้เพราะบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนเป็นบทเรียนที่มีสีสันดึงดูดความสนใจของผู้เรียนได้ดีกว่า สีขาว-ดำ ด้านปฏิสัมพันธ์เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางการให้ข้อมูลย้อนกลับ ผู้เรียนสามารถทราบผลการเรียนของตนเองได้อย่างรวดเร็ว ซึ่งเป็นการเสริมแรงอีกทางหนึ่งในการเรียนรู้ของผู้เรียน ด้านความรู้สึกผู้เรียน

สามารถโต้ตอบกับโปรแกรมและกระตุ้นการอยากเรียนอยากรู้ของผู้เรียนด้วย ด้านการใช้งานผู้เรียนไม่จำเป็นต้องรู้ภาษาคอมพิวเตอร์หรือมีความรู้ทักษะด้านโปรแกรมคอมพิวเตอร์ ก็สามารถใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนได้และเสียเวลาในการเรียนรู้การใช้โปรแกรมน้อย (วิจัยสำรวจบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน 2541 : 21) บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนอ่านที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นได้แบ่งลำดับการอ่านดังนี้ มีบทนำเข้าสู่บทเรียนเป็นการช่วยเดาว่านักเรียนจะเรียนรู้เรื่องอะไร มีการเรียนรู้คำศัพท์ที่ยากก่อนอ่านเนื้อเรื่องโดยทำแบบฝึกหัดคำศัพท์ เมื่อนักเรียนอ่าน เนื้อหาจะทำให้เข้าใจเนื้อเรื่องได้ดี และทำแบบทดสอบดังที่ Heaton (1975 : 103-104) กล่าวถึงความสามารถในการอ่านว่าเข้าใจความหมายของคำและกลุ่มคำในบริบทต่างๆ เข้าใจความสัมพันธ์และลำดับเหตุการณ์ของเรื่องที่อ่าน เข้าใจบทอ่าน ใจความสำคัญและรายละเอียดของเรื่อง อ่านและเข้าใจเรื่องโดยสรุปได้ อ่านและหาข้อมูลที่ต้องการได้ และเพื่อความสนุกสนานในการเรียนรู้ (บำรุง ไตรรัตน์ 2542) ซึ่งการทำแบบฝึกหัดแต่ละครั้งนี้นักเรียนสามารถตรวจคำตอบและได้รับผลย้อนกลับทันที ทำให้นักเรียนได้ฝึกอ่าน ทำแบบฝึกหัดเพื่อทบทวนและตรวจสอบความเข้าใจของตนเองอย่างต่อเนื่อง เกิดการเรียนรู้ และสามารถพัฒนาทักษะการอ่านของตนเองได้ ดังที่ Lee (2000 ; Warshauer and Healey 1988) ได้กล่าวว่า คอมพิวเตอร์ช่วยสอนภาษาเป็นโปรแกรมที่สามารถกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ และการฝึกฝนทักษะทางภาษาในรูปแบบที่หลากหลาย ให้ข้อมูลที่มีประสิทธิภาพแก่ผู้เรียน ก่อให้เกิดปฏิสัมพันธ์ที่ดี ตอบสนองการเรียนรู้ของแต่ละบุคคล ดังนั้นการเรียนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนจึงช่วยพัฒนาความสามารถในการอ่านของนักเรียนให้สูงขึ้นสอดคล้องกับวิจัยสำรวจบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน (กรมการ

ศึกษาออกโรงเรียน 2541 : 22)

2. จากผลการวิจัยข้อที่ 2 พบว่า ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างหลังการใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนสูงกว่าความสามารถในการพูดก่อนการใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ สอดคล้องกับประเทือง ใจหาญ (2546) ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หลังเรียนของทั้งสองกลุ่ม สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 อาจเนื่องมาจากสาเหตุดังต่อไปนี้

2.1 เนื่องจากแบบฝึกหัดที่ทำในบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนโดยใช้เนื้อหาในพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ มีความสอดคล้องกับบทพูดที่นักเรียนจะต้องพูดนำเสนอในบทบาทสมมติ ทำให้นักเรียนสามารถคาดเดาและใช้ประโยคได้ถูกต้อง ดังที่ Finocchiaro and Brumfit (1983 : 197-198) ได้แนะนำวิธีการทดสอบทักษะการพูดไว้หลายวิธีคือให้อ่านข้อความ โคลง หรือบทสนทนาที่นักเรียนเคยเรียนมาแล้ว ให้พูดตามบทสนทนาให้ตอบคำถามประโยคต่างๆที่กำหนดให้ ให้พูดหรือเล่าถึงสิ่งที่ควรจะทำในสถานการณ์ต่างๆ ซึ่งสอดคล้องกับ Valette (1977) ได้แนะนำวิธีการทดสอบทักษะการพูดในชั้นสื่อสารไว้ 2 ลักษณะ คือ การพูดที่มีการควบคุม สามารถทดสอบได้โดยการให้ตัวแนะที่สามารถมองเห็นได้ เช่น มีรูปภาพเป็นสื่อ การให้ตัวแนะที่เป็นคำพูด เช่น ผู้สอนพูดประโยคแล้วแสดงคำตอบด้วยสีหน้าท่าทางให้ผู้เรียนตอบตามลักษณะท่าทางนั้น อาจจะทำให้ผู้เรียนพูดเปลี่ยนประโยคตามที่กำหนดให้บทบาทและคำแนะนำเกี่ยวกับชนิดของการสนทนาที่ผู้เรียนต้องเข้าไปมีส่วนร่วมด้วย ให้ฟังบทสนทนาแล้วพูดรายงานเรื่องที่ฟัง ให้แสดงเป็นผู้สัมภาษณ์แล้วจดบันทึกข้อมูลจากการพูดสัมภาษณ์ ส่วนอีกลักษณะหนึ่งเป็นการพูดอย่างอิสระในสถานการณ์การสื่อสาร

อย่างแท้จริง โดยให้ผู้เรียนบรรยายเหตุการณ์ในภาพชุดให้พูดตามหัวข้อที่กำหนดให้ ให้พูดบรรยายวัตถุอย่างหนึ่งโดยใช้ภาษาที่เรียน การสนทนาและสัมภาษณ์ ซึ่งเป็นวิธีที่เหมาะสม นิยมใช้

2.2 ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างหลังการใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนสูงกว่าความสามารถในการพูดก่อนการใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน อาจเนื่องมาจากกิจกรรม และกลวิธีที่ผู้สอนใช้ในการบวนการสอนในการแสดงบทบาทสมมติ สอดคล้องกับสุมิตรา อังวัฒนากุล (2539) กล่าวว่า องค์ประกอบของกิจกรรมบทบาทสมมติมีส่วนจำเป็นในการเรียนการสอน ผู้สอนจะต้องอธิบายสถานการณ์และงานที่ผู้เรียนจะต้องทำให้สำเร็จ การมอบหมายบทบาทให้ผู้เรียนสวมบทบาทที่กำหนดให้ผู้เรียนจะต้องเข้าใจบุคลิกภาพ ประสบการณ์ ปัญหาและความต้องการของบทบาทที่ตนจะแสดง คำอธิบายชี้แจงเกี่ยวกับบทบาทไม่ควรมากหรือละเอียดจนเกินไป เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้แสดงพัฒนาบุคลิกภาพตามภูมิหลังหรือพฤติกรรมที่ผ่านมา การใช้สำนวนที่เป็นประโยชน์ ดังที่ Woodward (1991) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของการแสดงบทบาทสมมติ 3 ส่วน คือ วิธีการสร้างสถานการณ์ ภาษา บรรยายการกระทำที่แตกต่างในการให้บทแก่ผู้แสดง และการจัดกลุ่มของผู้เรียนก่อนและระหว่างกิจกรรมบทบาทสมมติ

3. จากผลการวิจัยข้อที่ 3 นักเรียนมีความคิดเห็นต่อบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน โดยเฉลี่ยรวมอยู่ในระดับดีมาก ($\bar{X}=4.52$, S.D.=0.56) จึงสรุปได้ว่านักเรียนมีความคิดเห็นที่ดีต่อบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน และจากการศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน ในด้านการออกแบบบทเรียน ด้านเนื้อหา ด้านความพึงพอใจของผู้เรียน ผลการวิเคราะห์พบว่าด้านความพึงพอใจของผู้เรียน นักเรียนมีความคิดเห็นที่ดีมาก ($\bar{X}=4.55$, S.D.=0.55) รองลงมาคือด้านการออกแบบ

อยู่ในระดับที่ดีมาก ($\bar{X}=4.51$, S.D.=0.53) และด้านที่มีความคิดเห็นต่ำที่สุด คือ ด้านเนื้อหา ซึ่งอยู่ในระดับดีมากเช่นกัน ($\bar{X}=4.50$, S.D.=0.59) ซึ่งสามารถอภิปรายผลแต่ละด้านได้ดังนี้

3.1 ด้านการออกแบบบทเรียนข้อที่ 1.1-1.5 พบว่านักเรียนมีความคิดเห็นที่ดีมาก ($\bar{X}=4.51$, S.D.=0.53) ซึ่งในแต่ละข้อได้ค่าเฉลี่ยเรียงตามลำดับจากมากไปหาน้อยดังนี้ ข้อที่ 1.2 ภาพประกอบเนื้อเรื่องเหมาะสมกับเนื้อหา ข้อที่ 1.5 มีความสะดวกในการเข้าใช้และออกจากบทเรียน ข้อที่ 1.1 รูปแบบตัวอักษรและขนาดอ่านง่ายและชัดเจน สรุปได้ว่านักเรียนมีความคิดเห็นที่ดีมากกับทุกข้อในด้านการออกแบบบทเรียน สำหรับข้อที่มีระดับความคิดเห็นมากที่สุดคือข้อ ข้อที่ 1.2 ภาพประกอบเนื้อเรื่องเหมาะสมกับเนื้อหา สามารถอภิปรายได้ว่าบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนโดยใช้เนื้อหาในพิพิธภัณฑ์หุ่นขี้ผึ้งมีภาพประกอบเนื้อเรื่องเหมาะสมกับเนื้อหา สามารถทำนายความหมายของเนื้อเรื่องและสร้างจินตนาการได้ ซึ่งจากการสอบถามได้ความว่าการดูภาพประกอบก่อนเพื่อช่วยทบทวนความรู้เดิมที่เคยพบบทอ่านนั้นๆมาก่อนหรือไม่ ถ้าเคยจะทำให้อ่านได้เข้าใจง่ายขึ้น แต่ถ้าไม่เคยจะทำให้เดาเรื่องได้และอ่านได้เข้าใจขึ้นเช่นเดียวกัน การอ่านเรื่องโดยมีรูปภาพประกอบนั้น สอดคล้องกับงานวิจัยของ ศศิธร จ่างภากร (2531 : 83) สมใจ สืบวัฒนพงษ์กุล (2537 : 98) และกันต์ดนัย วรจิตติพล (2542 : 90) ที่พบว่า บทเรียนที่มีการนำเสนอเนื้อหาแต่ละชั้นอย่างเป็นระบบ และมีรูปภาพประกอบสวยงามเหมาะสมกับความสนใจของนักเรียน ตลอดจนรูปภาพที่ช่วยให้เด็กนักเรียนสามารถเข้าใจเนื้อเรื่องเป็นสิ่งสำคัญประการหนึ่ง ที่ส่งเสริมให้นักเรียนเกิดแรงจูงใจและกระตือรือร้นในการพัฒนาทักษะทางภาษา (มนวิภา เสนีวงศ์ ณ อยุธยา 2545 : 101)

3.2 ด้านเนื้อหาข้อที่ 2.1 - 2.9 พบว่านักเรียนมีความคิดเห็นที่ดีมาก ($\bar{X}=4.50$, S.D.=0.59) ซึ่งในแต่ละข้อได้ค่าเฉลี่ยเรียงตามลำดับจากมากไปน้อย 3 อันดับแรก ดังนี้ ข้อที่ 2.9 แบบฝึกหัดมีความหลากหลาย ข้อที่ 2.4 การแนะนำคำศัพท์ที่ยากก่อนการอ่าน ช่วยให้นักเรียนเข้าใจมากขึ้น ข้อที่ 2.7 จำนวนแบบฝึกหัดมีความเหมาะสม และค่าเฉลี่ยเรียงลำดับจากมากไปน้อย 3 อันดับหลังได้แก่ข้อที่ 2.1 นำเสนอจุดประสงค์การเรียนรู้ได้ชัดเจน ข้อที่ 2.6 คำสั่งต่างๆมีความชัดเจน ข้อที่ 2.2 เนื้อเรื่องมีความน่าสนใจ สรุปได้ว่านักเรียนมีความคิดเห็นที่ดีมากกับทุกข้อในด้านเนื้อหา สำหรับข้อที่มีระดับความคิดเห็นมากที่สุดคือข้อ ข้อที่ 2.9 แบบฝึกหัดมีความหลากหลาย สามารถอภิปรายได้ว่า การมีกิจกรรมที่หลากหลายช่วยให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ที่ดีขึ้น ดังที่ Collie และ Slater (1999: 16-92) และ Greenwood (1998) ได้กล่าวถึงการสร้างกิจกรรมควรสร้างอย่างหลากหลายและเหมาะสมกับระดับของนักเรียน มีความน่าสนใจ แปลกใหม่ ทำให้นักเรียนเกิดความสนใจในการทำกิจกรรมอย่างกระตือรือร้น อีกทั้งยังควรมีจำนวนที่ไม่มากหรือน้อยจนเกินไป

3.3 ด้านความพึงพอใจของผู้เรียนข้อที่ 3.1-3.6 พบว่านักเรียนมีความคิดเห็นที่ดีมาก ($\bar{X}=4.55$, S.D.=0.55) ซึ่งในแต่ละข้อได้ค่าเฉลี่ยเรียงตามลำดับจากมากไปน้อย 3 อันดับแรก ดังนี้ ข้อที่ 3.6 นักเรียนเห็นประโยชน์ของบทเรียน ข้อที่ 3.4 นักเรียนสามารถเรียนรู้บทเรียนได้ด้วยตนเอง ข้อที่ 3.2 บทเรียนมีความตอบสนองต่อความเร็วของผู้เรียน และค่าเฉลี่ยเรียงลำดับจากมากไปน้อย 3 อันดับหลัง ดังนี้ ข้อที่ 3.1 บทเรียนมีความสนุกสนานและกระตุ้นความสามารถของผู้เรียน ข้อที่ 3.3 บทเรียนตอบสนองต่อระดับความสามารถในการเรียนของผู้เรียน ข้อที่ 3.5 บทเรียนช่วยพัฒนาความรู้ด้านการอ่านเพื่อความบันเทิง

สรุปได้ว่านักเรียนมีความคิดเห็นที่ดีมากกับทุกข้อในด้านความพึงพอใจ สำหรับข้อที่มีระดับความคิดเห็นมากที่สุดคือข้อ ข้อที่ 3.6 นักเรียนเห็นประโยชน์ของบทเรียน สามารถอธิบายได้ว่า บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นช่วยพัฒนาและเพิ่มทักษะการอ่าน นักเรียนสามารถฝึกได้บ่อยเท่าที่ต้องการ การให้ข้อมูลย้อนกลับ ทำให้นักเรียนรู้สึกผ่อนคลาย เกิดแรงจูงใจในการเรียน ไม่วิตกกังวล รู้สึกสนุกสนาน ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 3 ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ จันเช อ่องลายอง (2535) สุพักตรา เวสุริย (2536) ธนสิทธิ์ ศรีรัตน์ (2543)

ข้อเสนอแนะ

1. ด้านการพัฒนาเนื้อหา

1.1 เนื่องจากนักเรียนมีผลสัมฤทธิ์สูงจากการอ่านเนื้อหาที่จัดแสดงในพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ โดยการใช้เนื้อหาท้องถิ่นเข้ามาสอดแทรกในบทอ่านช่วยให้นักเรียนมีความรู้พื้นฐานเดิมกับความรู้ใหม่ผนวกเข้าด้วยกัน ส่งเสริมให้ทักษะทางการอ่านสูงขึ้น

1.2 การมีแบบฝึกหัดที่หลากหลายในบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนช่วยให้ผู้เรียนเกิดความไม่เบื่อหน่าย เกิดแรงจูงใจในการเรียนรู้ และการมีแบบฝึกหัดที่สอดคล้องกันช่วยให้นักเรียนเกิดความชำนาญในการทำแบบฝึกหัดมากขึ้นอาจเป็นผลให้คะแนนของนักเรียนสูงขึ้น

2. ด้านการพัฒนาบทเรียนคอมพิวเตอร์

2.1 จากแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนที่มีผลต่อบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนด้านการออกแบบบทเรียนเสียงประกอบบทเรียนยังไม่สมบูรณ์อาจเนื่องมาจากอุปกรณ์หูฟังไม่พร้อมใช้งานและอาจชำรุด จึงทำให้มีผลต่อการเรียนบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนการมีอุปกรณ์ที่พร้อมและสะดวกใช้งานจะช่วยส่งเสริมด้านการเรียนการสอนมากขึ้น

2.2 คำสั่งในบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนไม่ค่อยชัดเจน อาจเนื่องมาจากนักเรียนไม่ชินกับบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนและปุ่มกดต่างๆ ในการกดตอบ ทำให้สับสนอาจแก้ไขในการมีปุ่มกดคำตอบให้น้อยลงและใช้คำที่ง่ายเพื่อสะดวกต่อการใช้งานและทำให้ผู้เรียนไม่สับสน

2.3 บทเรียนช่วยพัฒนาความรู้ด้านการอ่านเพื่อความบันเทิงน้อย อาจเนื่องมาจากเนื้อหาในบทเรียนเป็นเรื่องราวที่ไม่สามารถปรับเปลี่ยนเพื่อความบันเทิงได้ จึงทำให้ผู้เรียนเกิดความเบื่อหน่าย ในการปรับเนื้อเรื่องที่ใช้ในการวิจัยถ้ามีการปรับเปลี่ยนรูปแบบภาษาให้ดูเข้าใจง่าย และดึงดูดด้วยบทอ่านที่ไม่ยาวจนเกินไปช่วยให้ผู้เรียนสนใจบทอ่านมากขึ้น

3. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

3.1 ควรศึกษาวิจัยเปรียบเทียบการสอนด้วยคอมพิวเตอร์ช่วยสอนการอ่านโดยใช้เนื้อหาที่จัดแสดงในพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติซึ่งมีกับกลวิธีการสอนแบบอื่นๆ ในชั้นเรียน เพื่อศึกษาประสิทธิภาพของบทเรียน และดูว่าผลการเรียนด้วยวิธีทั้ง 2 แตกต่างกันหรือไม่

3.2 ควรทำวิจัยการสร้างบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนโดยใช้โปรแกรมอื่นๆ เช่น Authorware หรือ Hot Potatoes กับช่วงชั้นอื่นเพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ก่อนและหลังการใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน

3.3 ควรทำการวิจัยเปรียบเทียบบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนในทักษะอื่นเช่น การฟังและการเขียน เพื่อวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

บรรณานุกรม

- กรมการศึกษานอกโรงเรียน, (2541). **หลักการพื้นฐานการศึกษานอกโรงเรียน พ.ศ. 2541**. กรุงเทพฯ : มิตรภาพการพิมพ์.
- กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ , (2551). **หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551**. กรุงเทพฯ:สำนักพิมพ์วัฒนาพานิชจำกัด.
- กิดานันท์ มลิทอง, (2543). **เทคโนโลยีการศึกษาและนวัตกรรม**. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร :จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- กันต์दनัย วรจิตติพล, (2542). “การพัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตสถาบันราชภัฏนครปฐม จังหวัดนครปฐม.” วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ ภาควิชาหลักสูตรและวิธีสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ฉันทะ อ่องล่ายอง, (2535). “การพัฒนาบทเรียนการอ่านภาษาอังกฤษโดยใช้คอมพิวเตอร์.” วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ ภาควิชาหลักสูตรและวิธีสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ชนสิทธิ์ ศรีรัตน์, (2543). “การพัฒนาบทเรียนคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย ชุดเกมคำศัพท์ภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ระหว่างการสอนโดยใช้เกมและการสอนแบบปกติ.” สารนิพนธ์ ปริญญามหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีการศึกษา ภาควิชาหลักสูตรและวิธีสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- บุญพา คำวิเศษณ์, (2546). “การพัฒนาบทเรียนเสริมทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเกี่ยวกับท้องถิ่นภูเก็ต พร้อมแบบฝึกคอมพิวเตอร์สำหรับนักเรียนชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่2 (ปวช.2) โรงเรียนภูเก็ตเทคโนโลยี จังหวัดภูเก็ต.” วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ คณะศึกษาศาสตร์ ภาควิชาหลักสูตรและวิธีสอนบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- บรรเทา กิตติศักดิ์, (2541). **การอ่านงานประพันธ์เฉพาะเรื่อง**. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- ประเทือง ใจหาญ, (2546). “การเปรียบเทียบความสามารถด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนโดยใช้และไม่ใช้กิจกรรมการละคร.” วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ คณะศึกษาศาสตร์ ภาควิชาหลักสูตรและวิธีสอนบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ปัทมา มารีปุนภพ, (2547). “การจัดการเรียนรู้วัฒนธรรมท้องถิ่นในวิชาภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีพื้นฐานทางวัฒนธรรมต่างกัน.” วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ศศิธร จ่างภากร, (2531). “ผลของกิจกรรมเสริมทักษะการเขียนภาษาอังกฤษที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง.” วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการประถมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ศรีภูมิ อัครมาส, (1998). **Essential Grammar in use**. กรุงเทพฯ : ซีเอ็ดบุค.

สมใจ สืบวัฒนพงษ์กุล, (2537). “การสร้างแบบฝึกทักษะการฟังเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3.”

วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ คณะศึกษาศาสตร์
ภาควิชาหลักสูตรและวิธีสอนบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.

สุพักตรา เวสอู๊ว, (2536). “การพัฒนาบทเรียนคอมพิวเตอร์เพื่อฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ : การหาความหมาย
ของคำศัพท์จากบริบท สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบดินทรเดชา (สิงห์ สิงหเสนี)
กรุงเทพมหานคร.” วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

Chen, H.C., & Graves, M.F, (1995). **Effects of previewing and providing background knowledge
on Taiwanese college students' comprehension of America short stories**. TESOL
Quarterly, 29(4), 663-686.

Collie & Slater, (1999). **Literature in the language classroom**. TESOL Quarterly, 29(4), 305-306.

Finocchiaro, M., and C. Brumfit, (1983). **The Function - National Approach Form Theory to Practice**.
New York : Oxford University Press.

Gray, William Scott, (1984). **On Their Own Reading**. Chicago : Scott Foreman and Company.

Greenwood, William T. et al, (1988). **Prepared under the Auspices of the Policies studies Organization**.
New York : Greenwood.

Heaton, J.B., (1975). **Writing English Language Tests**. London : Longman Group Limited.

Lee, Z. and Lee, J., (2000). **An ERP implementation case study from a knowledge transfer perspective**.
Journal of Information Technology, 15(4): 281-288.

Piaget, J., (1970). **Science of Education and the psychology of the child**. New York: Orion press.

Rumelhart, D., (1985). **Theoretical Models and Processes of reading II**. Newark, DE: International
Reading Association

Steffensen, M.S., (1988). The dialogue journal : A method of improving cross cultural reading
comprehension. **Reading in a Foreign Language**, 5(1), 193-203.

Valette, R., (1977). **Modern Language Testing**. New York: Harcourt Brace Javanovich Inc.

Woodward, Kath., (2000). **Questioning identity : gen, class, nation**. London & New York: Routledge.

Zimmerman, M.A., (1995). Psychological empowerment: Issues and illustrations. **American Journal
of Community Psychology**, 23(5), 581-599.